

РЕЙ БРЕДЪРИ АКВЕДУКТЪТ

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

Носеше се през страната на огромни каменни арки. Сега бе празен и само вятърът духаше в улеите му; нужна бе година за построяването му от земите на Севера до земите на Юга.

— Скоро — казваха майките на децата си, — скоро Акведуктът ще бъде завършен. Тогава ще отворят шлюзовете на хиляда мили на север и към нас ще потече прохладната вода за нивите ни, за цветята, за баните и масите.

Децата гледаха как Акведуктът расте камък по камък. Издигаше се на трийсет стъпки в небето, на всеки сто метра имаше огромни водоливници с фантастични форми, през които водата щеше да пълни домашните резервоари.

На Север имаше не една, а две страни. Вече много години там звъняха саби и се чуваше трясък на щитове.

Сега, в Годината на завършването на Акведукта, двете северни страни бяха изстреляли милион стрели една срещу друга и бяха вдигнали милион щитове, проблясващи като безброй слънца. Надигна се рев като от далечен океански бряг.

В края на годината Акведуктът бе готов. Хората от горещия Юг чакаха с нетърпение.

— Кога ще дойде водата? Нима заради войната в Севера ще умрем от жажда и посевите ни ще загинат?

Пристигна пратеник.

— Войната е ужасна — каза той. — Клането е невъобразимо. Повече от сто милиона души загинаха.

— Заради какво?

— Между двете северни страни има разногласия.

— И ние само това знаем. Разногласия.

Хората се събираха покрай каменния Акведукт. Глашатаи тичаха по сухите улеи с жълти вимпели и викаха:

— Носете стомни и купи, гответе полята за плуговете, отворете баните, грабвайте чаши!

Дългият хиляда мили Акведукт се пълнеше и напред по улеите шляпаха босите стъпала на глашатаите. Десетки милиони души се събираха от кипящата страна, улеите бяха отворени и чакаха, хората вдигаха кофи, делви и стомни към празните водоливници, в които свиреше единствено вятърът.

— Идва!

Думата прелетя хилядата мили, предавана от уста на уста.

И някъде много отдалеч се чу плясък и ромон, звуци, каквито издава течност в каменен канал. Отначало течеше бавно, после все по-бързо и по-бързо, надолу към южните земи, под горещите лъчи на слънцето.

— Тук е! Всеки момент ще пристигне. Чуйте! — казваха хората и вдигаха чаши във въздуха.

Течността потече от улеите в земята, от отворените пасти на водоливниците в каменните бани, в чашите, в полята. Нивите се напоиха. Хората се къпеха. По градчета и поля се чуваха песни.

— Но, мамо! — Едно дете вдигна чашата си и я разклати, течността се завъртя лениво. — Това не е вода!

— Ш-ш-ш! — сгълча го майка му.

— Червена е — рече детето. — И гъста.

— Взимай сапуна, измий се, не задавай въпроси, млъквай — нареди майката. — Бързай на нивата, отвори шлюзовете, засаждай ориза!

На полето един баща се смееше с двамата си синове.

— Ако продължава така, очаква ни чудесен живот. Пълни хамбари и чисти тела.

— Не се безпокой — отвърнаха синовете. — Президентът праща на Север посланик, който да се погрижи разногласията да продължат.

— Кой знае, може пък да е петдесетгодишна война!

Пееха и се смееха.

А вечерта всички легнаха щастливи, слушаха бълбукането на Акведукта, пълно и богато като река, устремила се през земята им към утрото.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.